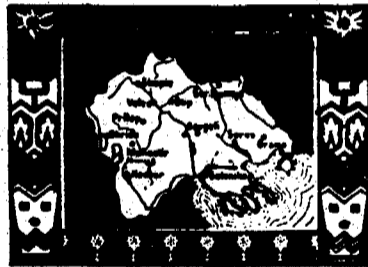

THE LIBRARY OF CONGRESS
REFERENCE DEPARTMENT
SERIAL DIVISION
WASHINGTON, D.C. 20540

МАКЕДОНСКА ТРИБУНА

Македонска Трибуна (USPS 323920) Macedonian Tribune

Give me Liberty, or Give me Death! — Patrick Henry

Address: MACEDONIAN TRIBUNE — 542 S. Meridian St., Indianapolis, Indiana 46225

Telephone: (317) 635-2157

12 ЈУНИ, 1980 Г., ГОД. 54, БРОЈ 2738

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT INDIANAPOLIS, INDIANA

JUNE 12, 1980, VOLUME 54, NUMBER 2738

БИБЛИОГРАФИЯ ЗА МАКЕДОНИЯ

№ 978. — OTT Andre

TEMOIGNAGES SUR LA BULGARIE ET L'EUROPE CENTRALE

Souvenirs 1919 — 1978

Paris, 1979, Ed. Albatros, 192 стр. 8 стр. илюстрации извън текста, библиография, 3 географски карти въ текста.

Когато четемъ тази книга, у насъ остава едно сериозно недоумение отъ основнитѣ противоречия въ изложението на автора. Тѣзи противоречия сж като филигранъ отъ началото, та до края на този журналистически етюдъ.

Авторътъ е френски офицеръ, воювалъ срещу България и по нареждане на своето началство останалъ на служба у насъ. Инструкциитѣ му сж били: Никакво любезничане съ българитѣ. Той си дава оставката и остава въ България до 1923 г. Въ България той става подръжникъ на политиката на властващия тогава Земеделски съюзъ и личенъ приятел на Коста Тодоровъ. Голѣма частъ отъ книгата му следователно е една серия отъ възхвали често противоречещи се една друга, изопачени или пъкъ неотговарящи на истината. Възхищението си той прехвърля къмъ Комунистическата партия съ възхвали каквито самата тя не би посмѣла сама да направи. Така например, тукъ имаме единственъ случай въ нашата публицистика, когато Георги Димитровъ е приравненъ къмъ Свети Кирилъ и Методий. Но ето, нова двойственостъ въ нашия писател. Той е приятел на Коста Тодоровъ, неговитѣ връзки сж изъ срѣдитѣ на Земеделския съюзъ, но той не следва своитѣ приятели по единъ основенъ български въпросъ и самъ подчертава, че тѣ не били съгласни съ него. Този въпросъ е въпросътъ за българитѣ въ Македония и по-специално въ Вардарска Македония. Видимо тукъ, въпросътъ му е добре познатъ и OTT ѝ доказва съ точни цифри какви сж статистическитѣ показатели за произхода и националната принадлежностъ на македонскитѣ българи. Той се подиграва съ твърденията за съществуването на нѣкаква отдѣлна македонска нация и отдѣленъ македонски езикъ на Балкана.

Но може би ще е по-добре да цитираме самия авторъ, стр. 42:

«Вардарскитѣ българи бѣха сжщитѣ, а и днесъ сж все сжщитѣ, които Поанкаре, Клемансо и другитѣ подариха на сръбския кралъ въ 1919—1921 година, въ едно пълно пренебрежение на правото на народитѣ да разполагатъ съ сами себе си, въ абсолютенъ противовесъ на 14-тѣ точки на президента Уилсонъ, условие за неговата помощъ въ войната и участието му въ мирнитѣ договори»

«Ето какво азъ писахъ на Поанкаре въ 1922 година: «Тамъ, (въ Вардарска Македония, б. н.) е миръ чрезъ празнина. Българскитѣ църкви сж затворени, българскитѣ училища сж забранени, българскиятъ езикъ е сжщо забраненъ подъ заплаха на затворъ. Ако пристигнете тамъ подъ името Поанкаровъ вие ще получите като начало, стотина удари съ тояга, следъ това, ще идете въ затвора, освенъ ако оповестите, че сте Поанкаричъ.»... Малко по-долу на стр. 44 Оттъ пише:

«Да не забравяме, че Югославия е най-несходната държава въ Европа, чрезъ разнообразието на езици, на писменостъ, на религия, на историческо минало, на културно ниво. Гръшката на кралъ Александъръ въ 1919 година, която продължава и безъ него сега следъ 1945 година е да се мисли, че може да се разреши въпроса за разнообразността чрезъ една насилствена сърбизация, полицейска и военна по времето на краля, съ единъ федеративенъ апаратъ и кадифени ржавици сега, но ржката остава желѣзна. Съ този методъ на действие, нито Швейцария, нито САЩ днесъ биха съществували.»

Това сж само две извадки отъ поветенитѣ на македонскитѣ българи страници въ книгата на френския журналистъ, пребродилъ Балкана не веднъжъ въ времето отъ края на Първата свѣтовна война до днесъ и самъ имащъ добри познания по български езикъ.